

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπό 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καί Στοιχειώδους Ἐκπαίδευστος.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμές 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικά 60,
ἔξμηνν 35 καί τρίμηνν 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἔξμηνν 2
καί τρίμηνν 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰοῦντο μινός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐρμιόδου ἀριθ. 4, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 39ος

Ἀθήναι 24 Σεπτεμβρίου 1932

Ἔτος 54ον. — Ἀριθ. 48

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

ΒΝΑ ΠΑΙΔΙ ΠΟΙΗΤΗΣ

Θά σὰς διηγηθῶ μιά ἱστορία ποῦ φαίνεται ὡς παραμῦθι, καί ὅμως εἶναι ἀληθινή. Εἶναι ἡ ἱστορία ἐνός Ἰταλοῦ ποιητῆ ποῦ μπορεῖ νά μὴν τὸν γνωρίζετε, μὰ ποῦ ὅτιόσο ἔχει γράφει πάνω ἀπὸ ἐνενήντα τραγωδίες καί ἀμέτρητα μικρὰ ποιήματα. Ἐξῆσε ἀπὸ τὸ 1698 ὡς τὸ 1782. Εἶχε γεννηθεῖ στὴ Ρώμῃ κι' ἦταν παιδί ἐνός τεχνίτη ποῦ ὀνομαζόταν Τραπάσι. Ἀπὸ μικρὸς αὐτοσχεδίαζε στίχους. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — τώρα καί τραχόσια χρόνια — κάτω ἀπὸ τὸν ὠραῖο Ἰταλικὸ οὐρανὸ, κάθε νέος ποῦ εἶχε τὸ θεοῦ χάρισμα νά εἶναι ποιητής, δὲν εἶχε παρὰ νά πάρῃ μιά κithάρα καί νά βγῆ σὲ μιά πλατεῖα νά ψάλλῃ τὰ τραγούδια του. Πληθὸς κόσμου μαζευόταν γύρω του, ἀκουγε τοὺς στίχους του καί τὸν χειροκροτοῦσε καί τὸν θαύμαζε.

Λοιπὸν ὁ μικρὸς Πέτρος Τραπάσι εἶχε τὸ δῶρο αὐτὸ σ' ἐξαιρετικὸ βαθμὸ ἀπὸ δέκα χρόνων παιδάκι. Καί ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τῶν μεγαλύτερων, ἔβγαине κι' αὐτός στοὺς δρόμους κι' ἔφελνε τὰ τραγούδια του. Εἶχε ὅμως ἓνα μεγάλο ἀντίπαλο, πολὺ επικίνδυνον, τὸν γέρον ποιητὴ Μπελούτσι.

Ὁ Μπελούτσι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βρισκόταν στὴν ἀκμὴ του καί τρώμαζε τοὺς ἀκρατῆς του μὲ τὰ ποιήματά του τὰ ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴν Κόλαση τοῦ Δάντη κι' ἀπὸ τὰ μοιρολόγια ἄλλων παλιῶν ποιητῶν. Δὲν μιλοῦσε στὰ ποιήματά του γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ μονάχα γιὰ τὴν Κόλαση, γιὰ τοὺς διαβόλους καί γιὰ τὰ φοβερὰ βασανιστήρια τῶν ἀμαρτωλῶν. Κι' ἔτσι ὁ θαυμασμὸς τῶν ἀκρατῶν του γιὰ τὴ μεγαλοφυΐα του ἐκδηλωνόταν ὄχι μὲ χειροκροτήματα, ἀλλὰ μὲ δάκρυα καί θρήνηους.

Ὅταν ἔμως βγῆκε ὁ Τραπάσι καί

ἄρχισε νά φέλνῃ τὰ ποιήματά του στοὺς δρόμους, τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Ἡ ποίησή του δὲν ἦταν τρομαχτικὴ καί συνταραχτικὴ, ἀλλὰ γλυκεῖα καί ἀλαφριά καί μάγευε ὅσους τὴν ἀκούγαν. Ἡ γλυκεῖα παιδικὴ φωνὴ του τραβοῦσε σὰ μαγνήτης κοντὰ του τοὺς διαβάτες, κι' αὐτοὶ ἔμειναν ἐνθουσιασμένοι μὲ τὰ ποιήματά του ποῦ ὁμοῦσαν τὸν γαλανὸ οὐρανὸ, τοὺς πράσινοὺς κάμπους, τὴν γαλήνια θάλασσα.

Ὁ Τραπάσι ὅτιόσο ἔκανε τὰ ποιήματά του ὄχι στὴν καθαρὴ ἰταλικὴ γλῶσσα, ἀλλὰ στὴ διάλεκτο ποῦ μιλοῦσε ὁ λαὸς τῆς Ρώμης· θὰ ἔμεινε λοιπὸν γιὰ πάντα ἓνας λαϊκὸς ποιητής, ἀν' ἡ τύχη δὲν τὸν βοηθοῦσε νά γίνῃ ἐνδοξος καί διάσημος.

Οἱ δύο λαϊκοὶ ποιητῆς, ὁ Τραπάσι κι' ὁ Μπελούτσι, εἶχαν καθένας τοὺς ἀφοσιωμένους θαυμαστῆς τους ποῦ ἐλάτρευαν τὸν δικὸν τους ποιητὴ

κι' εἶχαν μῖσος ἄσπονδο γιὰ τὸν ἀντίπαλό του. Ἀνάμεσα στοὺς φανατικὸς θαυμαστῆς τοῦ Τραπάσι ἦταν κι' ἓνας κάποιος Ἐσβέριο, ποῦ ἔκανε καί τὸ λόγιον. Ὁ Ἐσβέριο αὐτὸς ἦταν κουρέας καί κάθε μέρα εἶχε τὴν τιμὴ νά πηγαίνῃ νά ξυρίξῃ μιά ἀπὸ τίς μεγαλύτερες προσωπικότητες τῆς Ρώμης, τὸν κόμητα Γκραβίνα, νομοδιδάσκαλον καί ποιητὴ, ἐδρυτὴ τῆς περίφημης ποιητικῆς ἀκαδημίας τῶν Ἀρκαδίων.

Ὁ κουρέας λοιπὸν αὐτὸς μιά μέρα πῆγε στοῦ Γκραβίνα ἀργότερα ἀπ' τὴν συνηθισμένη ὥρα καί ὁ ἀρχοντας ποιητῆς τοῦ ἔκανε παρατήρηση. Ὁ φτωχὸς κουρέας προσπάθησε νά δικαιολογηθῇ:

— Συγχωρῆσατε με, ἐξοχώτατε, εἶπε. Ἀργῶσα γιὰτὶ στάθηκα νά ὀπερασπῶ τὴν ἄλμα τοῦ Τραπάσι ἐναντίον ἐνός βλάνα ποῦ τὸν ἐβρίζε κι' ἔλεγε πὼς ὁ Μπελούτσι εἶναι καλύτερος.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

ΠΑΙΧΝΙΑΙΑ
ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙΑ
Ἀνεκρινόθη
ἀπὸ τὸν Μαρτίνου Βέγια

— Και ποιοί είναι αυτοί οι δύο, ο Τραπάσι και ο Μπελούτσι; ρώτησε ο Γκραβίνα που σαν άριστοκράτης δεν είχε καμμία σχέση με τους αυτοσχέδιους ποιητές του δρόμου.

Ο Παβέριο τότε βρήκε εύκαιρία για να φάλλη αληθινά διθύραμβο για τον αγαπημένο του Τραπάσι. Και τόσο ένθουσιασμέδ εδίαζε, που ο Γκραβίνα άπαράσιος να πάη ο ίδιος και να τον άκούση την ώρα που θα άπήγγελε τα ποιήματά του.

Μιά μέρα λοιπόν πήγε στο Πεδίο του Άρεως, την πλατεία όπου γίνονταν τότε οι λαϊκές συγκεντρώσεις της Ρώμης. Επρόκειτο να γίνη μεγάλη ποιητική μονομαχία μεταξύ των δύο αντίθετων ποιητών, του Τραπάσι και του Μπελούτσι, και το πράγμα είχε προκαλέσει μεγάλο θόρυβο. Πλήθος κόσμου είχε μαζευτεί κι' είχε γεμίσει την πλατεία για να μη χάση το εξαιρετικό αυτό θέαμα της ποιητικής μονομαχίας.

Ανακατεμένος μέσα στο πλήθος ο σοβαρός νομοδιδάσκαλος, ο κόμης Γκραβίνα, άκουγε.

Πρώτος άρχισε ο γέρος ποιητής, ο τρομαχτικός Μπελούτσι. Έπειδή ήταν ο γερνότερος, του έγινε αυτή ή τιμή και μάλλον άφοβό το παιδί είχε δηλώσει πως δεν ήθελε να πητίποτε πριν από τον Μπελούτσι, γιατί τον σεβόταν εξ αιτίας της ηλικίας του.

Άρχίζει λοιπόν ή ποιητική μονομαχία μεταξύ των δύο ποιητών. Ο Μπελούτσι αυτοσχεδιάζει ένα από τα φριχτότερα και τρομαχτικότερα ποιήματά του. Δεν μιλούσε για τίποτε άλλο παρά για την Κόλαση, για πυρίνες γλώσσες, για τιμωρία των άμπερωτών και για θεικές καταστροφές.

Τόση ήταν ή εντύπωση που προξένησε το ποίημα αυτό, ώστε ο Μπελούτσι, άφοβό τέλειωσε, είπε στο παιδάκι που του παρουσιαζόταν για αντίπαλό του:

— Εμπρός λοιπόν! δοκίμασε να δείξης αν είσαι δυνατότερος από μένα και να τοδς βγάλης από την κατάσταση όπου τοδς έχω φέρει. Είναι τόσο τρομαχμένοι ώστε οδτε να χειροκροτήσουν δεν μπορούν!

Τό παιδί ώστόσο σηκώθηκε και άρχισε να άπαγγέλλη με γλυκειά φωνή πράγματα τόσο τρυφερά και γοητευτικά, ώστε νόμιζαν οι άκροατές του πως κάποιος άγγελος κατέβηκε από τον οδρανό και τοδς μιλούσε. Η φρίκη τοδς έγινε σιγά-σιγά γοητεία. Θεία γαλήνη ζωγραφίστηκε στα πρόσωπά τοδς. Οι γυναίκες που πρωτότερα, δοο άπήγγελλε ο Μπελούτσι, έχυναν δάκρυα τρό-

μου και φρίκης, έκλαιγαν κι' αυτή τή φορά αλλά από γλυκειά συγκίνηση μ' ένα ευτυχισμένο χαμόγελο στα χείλη. Και όταν ο μικρός Τραπάσι κατέβηκε από το σκαμνάκι που είχε άνεβει για να τον βλέπουν, δλοι τον χειροκρότησαν με ένθουσιασμό και με άγαλλίαση, γιατί τοδς είχε γεμίσει την ψυχή μ' ένα γλυκό ποιητικό όνειρο και τοδς είχε ξελαφρώσει από τή φρίκη που τοδς είχε έμπνεύσει ο άπαίσιος Μπελούτσι, ο γερο-κολαθμένος ποιητής του δρόμου.

Ανάμεσα στ' άτέλειωτα χειροκροτήματα των άκροατών, ο μικρός Τραπάσι άνακηρύχθηκε άνώτερος άπ' τον αντίπαλό του και νικητής στον διαγωνισμό.

Και τό φηραιότερο είναι ότι άκόμη κι' αυτός ο ίδιος ο Μπελούτσι, που πρώτα εδειχνε τόση έχθρα για τον μικροσκοπικό άντ' παλό του, συγκινήθηκε τόσο πολύ από τοδς στίχους του, ώστε δεν μπόρεσε να κρατηθή αλλά πήγε κοντά στο μικρό, τον άγκάλασε και τον φίλησε. Και ύστερα, γυρίζοντας στο πλήθος, είπε:

— Λοιπόν κι' αυτός έπισης είναι στέλληθια ένας μεγάλος ποιητής!

Δέν μπορεί βέβαια κανείς να περιμένει από τον Μπελούτσι νάναγνωρίση ότι ο μικρός ήταν πολύ άνώτερός του, αλλά ώστόσο κι' αυτή άκόμη ή έμολογία του ότι ήταν ίσος του, δείχνει πως ήταν άνθρωπος με ελιχρινή κι' ευγενικά αισθήματα και αξίζει την εκτίμησή μας.

Ο κόσμος που είχε μαζευτεί στην πλατεία για να παρακολουθήση τον πρωτότυπο ποιητικό διαγωνισμό, συνόδευσε με ένθουσιασμό τον μικρό Τραπάσι στο σπίτι του. Η πομπή έφθασε στο μαγαζάκι που εργαζόταν ο πατέρας του μικρού ποιητή, και ο γέρος τεχνίτης, όταν έμαθε τήν μεγάλη νίκη του γιου του, που είχε νικήσει ως κι' αυτόν άκόμη τον περίφημο Μπελούτσι, δεν μπόρεσε να κρατήση τή χαρά του και τή συγκίνηση του και ξέσπασε σε δάκρυα. Έβήκωσε τον μικροσκοπικό κι' ένδοξο γιό του, τον έσφιξε στην άγκαλιά του και τον φίλησε. Ύστερα ύψωσε τα μάτια του στον οδρανό και φώναξε:

— Γιατί, Θεέ μου, να είμαι τόσο φτωχός, που να μην μπορώ να σπουδάσω αυτό το παιδί; Άφοβό του έδωσες αυτό το θετό δωρο, βοήθησά με να τοδ άναπτύξω.

Τότε ξεχώρισε από μέσα από το πλήθος ένας γέρος πλουσιοντυμένος άρχοντας, και είπε στον πατέρα:

— Μή στενοχωριέσαι: Τό παιδί σου θα μορφωθή όπως επιθυμείς και όπως παρακαλεις τον Θεό.

Ο άρχοντας αυτός, όπως βέβαια θα καταλάβατε, δεν ήταν άλλος από τον πλούσιο κόμητα Γκραβίνα. Πήγε κοντά στον έκθαμβο πατέρα του παιδιού και είπε:

— Ήρουν κι' εγώ μπροστά στην ποιητική μονομαχία. Τό παιδί σου μου φάνηκε αληθινά αξιοθαύμαστο και με τό δικιο του θριάμβευσε. Λοιπόν άφοβό ο Θεός του έδωσε τό θετό χάρισμα της ποιησης, εγώ οπακούω στο θέλημά του και θα δώσω στο παιδί αυτό όλα τα μέσα για τή μόρφωσή του και θα κάνω ό,τι μπορώ για να γίνη στέλληθια ένας μεγάλος ποιητής.

Και πραγματικά, ο κόμης Γκραβίνα πήρε τό παιδί στο σπίτι του, και άργότερα τό υιοθέτησε και τό άγάπησε και τοδ έδωσε όλα τα μέσα για να γίνη μορφωμένος άνθρωπος. Τοδ πήρε τοδ καλύτερος δασκάλου. Μόνος του τοδ έδιδε σητορική και στιχουργική. Μά τό τρυφερό βλαστάρι της ποιησης που από μονάχο του είχε βλαστήσει μέσα στην ψυχή του παιδιού, δεν έμπαράθηκε με τίς ξερες και στρυγγές διδασκαλίες που τον πότιζαν κάθε μέρα. Διατηρήθηκε χλωρό και τρυφερό και μέρα με τήν ήμέρα μεγάλωνε.

Ο μικρός Τραπάσι έγινε ένας αληθινός λυρικός ποιητής, γεμάτος πάθος και τρυφερότητα. Έπειδή όμως έβρισκε πολύ πρόστυχο τό όνομά του, και τήν εποχή εκείνη δλοι οι μορφωμένοι άνθρωποι συνήθιζαν να μεταφράζουν τα όνόματά τοδς στη λατινική και στην ελληνική, άκολούθησε κι' αυτός τή μόδα, κι' από Τραπάσι ονομάστηκε Μεταστάσιος. Και με τό όνομα αυτό έμεινε στην άθανασία.

Σε ήλικία δεκατεσσάρων έτων, ο Μεταστάσιος ανέβασε στο θέατρο ένα δράμα του, και τέτοιος ήταν ο ένθουσιασμός του κόσμου, που τον ονόμασε «Ρακίνα της Ιταλίας» και ο τίτλος αυτός του είχε μείνει για πολόν καιρό.

Άλλα χρόνια άργότερα, πέθανε ο προστάτης του, ο κόμης Γκραβίνα, και τον άφησε γενικό κληρονόμο του. Κι' ο Μεταστάσιος, πλούσιος πιά, ένδοξος, κοσμογάπητος, εξακολούθησε να γράφη. Δέν έπαψε ποτέ να φάλλη, ή μούσα του ήταν άνεξάνκλητη. Τίτλιζι άκούραστο κι' ευτυχισμένο τραγουδοδσε ξένοισατο.

Πέθανε το 1782 σε ήλικία 84 έτων. Άφησε πάνω από ένενήντα έργα, δράματα, όρτάτρια και έλεγεία.

Τα περισσότερα από τα έργα του έχουν γραφεί για μουσική και πολλά άπ' αυτά εξακολουθοδν να παίζονται και να θαυμάζονται και σήμερα άκόμη.

(Παράφρ. από τό γαλλικό του Jean Richetien) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΙΣΟΥΑΝ

ISOLDE KURZ

ΑΝΑΜΟΝΗ

Στοδ δρόμο δέπλα τήν όχτιά, στοδ θαλασσιά ντυμένη Με γυμνά πόδια μιά μικρή στέκει και περιμένει. Στα σπάργανά πλάι τήν θωροά και στ' άγρια ρείμα μόνη, Τά μάτια έχει στα πέρατα τουδ δρόμου να στηλάνη.

— Χαρά, πουδ δεν έπάτησε ποτέ στο φτωχικό μου, Έβγηκα και σε καρτερά στην άκρη εδω τουδ δρόμου. Και λαχαρω κι' δλο κοισω μακριά, μη σ' άνεικρυσω, να τρέξω μ' άνοιχτή άγκαλιά, Χαρά, να σ' άπαντήσω.

Και με καρδούλα που χτυπά, με προσδοκία γιομάτη, Τόν καθάλαση πουδ περνά και τό φτωχό διαβάτη, Ρωτά, στοδ δρόμο τή Χαρά μην έτυχε να ιδουνη. Μά δλοι της ρίχνουν μιά ματιά, γελοδν και προσπερνουνη.

Κι' άγάλια ή μέρα σάνεται κι' ο δρόμος έμοος μένει. — Ως ποτε, Θεέ μου, τή Χαρά τουδ κάκου θα προσμένη; Κόκκινος πέφτει στα βουνα ο ήλιος και βραδυάζει. Κι' ή δομη μικρούλα ή γαλανή στ' άγέρι ξεπαγιάζει.

Τήν όνη της ή άπονη βροχή τή μαστίζωνα, Μά εκείνη πάντα καρτερά μες στοδ σκοτάδι μόνη.

— Θεέ μου, μην πέσασε ή Χαρά στοδ κάτασκοδ της σπ. Και τ' άλλο, τό πιο μακρινό μην πήρε μονοπατί;

Ριζάνουνη τα πόδια της στη γή, τα μάτια κλείνει, Μά οι γαλανές άχτίνες τοδς λουλούδια έχουνη γίνει. Κι' όπως τουδ κάκου τή Χαρά στοδ δρόμο περιμένει, Νουδάμη πως φεύγει άπ' τή ζωή, σ' ένα όνειρο δοσμένη.

M. S. ΣΤΑΖΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΕΚΑΟΤΟ ΤΟΥ Μ.ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ύπαγορευοντας μιά ήμέρα ο Μ. Ναπολέων, σ' ένα ιδιαίτερό του γραμματέα, τον είδε στον καθρέφτη, να παίρνη γρήγορα-γρήγορα μιά πρέζα ταμπάκο άπ' τή χρυσή του ταμπακιέρα. Ο Αυτοκράτωρ τότε έστριψε και βλέποντας να τήν κρατῆ άκόμα στα χέρια του τοδ είπε:

— Κράτησε τήν, φίλε μου, είναι πολδ μικρή για τοδς δύο μας. (Από τό Γαλλικό) Β. Κ. Σ.

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΑ'

Ο Καροτής έφυγε κι' άπ' τήν αυλή εκείνη κακώς έχοντας. Κάθισε λίγο στον ήλιο, να σταματήσει και να ξεραθή τό αίμα που έτρεχε άπ' τ' αυτί του κι' έπειτα, έπειδή ή πείνα εξακολουθοδσε να τον θεράζη, έπικέρησε καινούργια περιοδεία.

Περπάτησε, περπάτησε, χωρίς να βρη τίποτα να φάη. Έπιτέλους είδε μιάν αυλόπορτα άνοιχτή και μπήκε μέσα.

«Άν δεν βρω κάτι φαγώσιμο κι' εδω — συλλογίστηκε — θα πη πως είμαι ο πιο άτυχος σκύλος τουδ κόσμου!»

Και να, κάπου εκεί ένα μαστέλο με γάλα.

«Καλό είναι, συλλογιέται ο Καροτής. Κάνει και για τή δίψα και για τήν πείνα.»

Και χωρίς να ξετάση τίποτ' άλλο, χώνει τή μούση του στο μαστέλο κι' άρχίζει να πίνη. Η γίδα όμως, πουδ προδ δλίγου τήν είχαν άρμέξει, καθώς είδε έναν σκύλο να πίνη τό πολυτιμο γάλα που ένόμιζε πως τόχαν μαζέψει για τό γιδάκια της, έτρεξε κοντά μελαίζοντας με θυμό.

Τήν άκουσε ο τράγος με τα γένια και τα μεγάλα κέρατα, ο παλικαριάς, έτρεξε κι' αυτός και, βλέποντας τον Καροτή, τουδ ρίχτη' εδως και τον άρχισε κουτελιές.

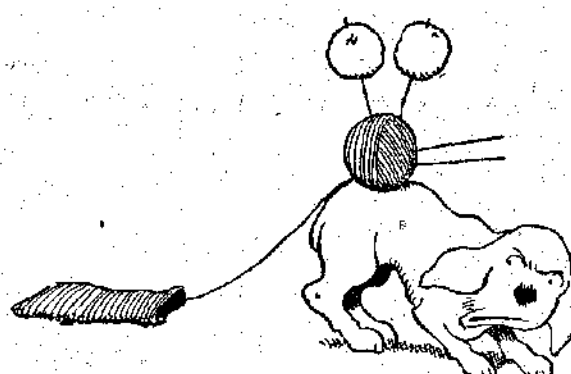
Ο σκύλος ήταν μικρόσωμος, οι κουτελιές ήταν δυνατές, και μιά άπ' αυτές, ή δυνατότερη άπ' όλες, τον πέταξε σαν τόπι στην άλλη όκη της αυλής.

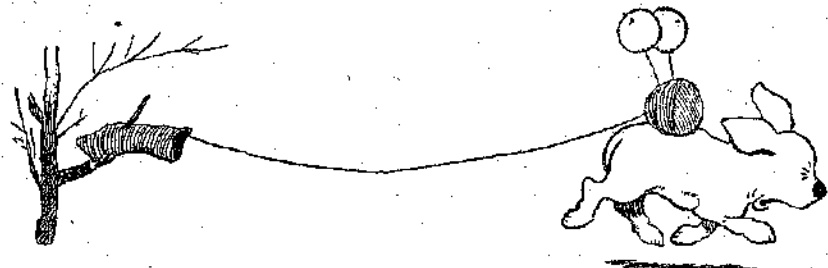
Εκεί, σ' ένα πάγκο, ή νοικοκυρά είχε άφήσει τό πλέξιμό της, δηλαδή μιά μισοτελειωμένη μάλλινη κάλτσα κι' ένα μεγάλο κουβάρι μάλλι που είχε καρφώσει τις βελόνες της.

Κι' ιδές τί κακοτυχία! Άπάνω σ' αυτές τις βελόνες, κι' άπάνω στις μύτες τοδς, έπεσε με τή ράχη ο κακόμοιος ο Καροτής. Φυσικά, οι βελόνες τον τρύπησαν, χάθηκαν στο πετάσι του βαθιά, και τό κουβάρι έμεινε έτοιμο καρφωμένο στη ράχη του. Όταν έκαμε να φύγη, οδρλιάζοντας από τον πόνο, τό πήρε κι' αυτό μαζί του. Κι' ή μισοτελειωμένη κάλτσα, ένωμένη με τό κουβάρι, σερόνταν από πίσω του...

Τοδχόντας αλαλιασμένος, χτύπησε με δομή στη μίζα μιάς μηλιάς. Η μηλιά σείστηκε και μερικά γινωμέτα μήλα έπεσαν άπ' τα κλαδιά της χάμο. Δυό άπ' αυτά βοήσαν τις βελόνες και στάθηκαν σ' αυτές καρφωμένα. Έτσι ο Καροτής, που εξακολούθησε να τρέχη, κουβαλοδσε τώρα μαζί του τό κουβάρι, τό πλεχτάρι, τις βελόνες και δυό μήλα!

Άξαφνα, ή κάλτσα πουδ σερόνταν, σκάλωσε στο κλυδι ένός χαμόδεντρού. Ο Καροτής, έννοείται, δεν στάθηκε να τήν ξεσκαλώση, οδτε τό κα-

τάλαβε καν: Και καθώς εξακολουθούσε να τρέχει, η κάλτσα ξεπελεκόταν κι' η κλωστή που την ένωνε με το κουβάρι, όλο και μακραινει, μακραινει. (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΣΤΕΡΩ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ!

— Γειά σου, Κολητήρι, καλά τ'α κατάφερες!

— Αστέρω είναι τ' όνομά μου, κινηματογραφικός αστήρ! Όχι Κολητήρι... όριστε μας!

Κι' ή σπιθαμιά φασουλίστα γύρισε και με κοίταξε με κάτι μάτια, με με κάτι μάτια, μπρρρ... Παναγίτσα μου!... Τρέμω και να τ'α θυμάμαι.

Φανασθήτε τα. Αυτά καρβουνάκια αναμένα με που διατηρούν το μαυρο τους χρώμα. Μες απ' τ'α μαύρα καρβουνάκια ξεπετιούνται δυο άστραπές σαν αιχμηρές λεπίδες πουδρονται και σε χτυπάνε καταμούτσουνα. Μπάμ!... Κι' ύστερα είναι και τ'α φρόδια πουνά τόσο παράξενα, τοξωτά, σχεδόν κολλημένα τ'να με τ'αλλο, και σ' ελάχιστη απόσταση απ' την κόρη των ματιών, έτσι που τ'α γρίευαν ακόμα κι' όταν δεν λές την κυρά τους Κολητήρι. (Τώρα κατά πόσο σ'α έδωκα να καταλάβετε τ' «άστραποβόλα» μάτια τ'ης Αστέρως, δεν ξέρω. Πάντως έξυπνα παιδιά είστε σεις, με φαντασία, και συμπληρώστε μόνο σας τ'α υπόλοιπα). Πάει κι' αυτό.

— Καλά, καλά, Κολητήρι, ε, παρντόν, Αστέρω, δε σ' είπαμε δά και καμπούρα, για να θυμάσαι.

— Όμ, σ'α θές πέ με καμπούρα δέ με νοιάζει. Μήπως κι' είμαι; με Κολητήρι όχι.

— Α, ώστε αναγνωρίζεις πως είσαι Κολητήρι; ε, γι' αυτό θυμώνεις.

— Όχι, όχι δεν είμαι. Αστέρω κινηματογραφικός αστήρ! Τελεώσε. Και ξέρεις, μη με παραφουρκίζεις γιατί δε θά σου ξαναρμέξω τ'η Μαρίκα (ή Μαρίκα είναι ή κατσίκια τ'ης Αστέρως, όχι κανένα κοριτσάκι; να εξηγώμαστε).

— Τι μάς λές; και δεν τ'ην αρμέγω μόνη μου; σ' έχω ανάγκη, Κολητήρι;

— Για να σου πω, ε, για να σου πω, γιατί με λές Κολητήρι;

— Γιατί είσαι σαν τ'η Κολητήρι του Καραγκιόζη, κοντούλα-κοντούλα και κουτούλα-κουτούλα. "Ίδια κι' απ'αλλάχτη.

— Κοντή ναί; μα κοντή όχι. Μακάρη νάχες τ'ην έξυπνάδα μου, μάτια μου!

Και μούκανε μι'α γκριμάτσα, με μι'α γκριμάτσα! (Μόνο μη μου ζητήσετε να σ'α τ'ην περιγράψω δεν μπορώ. Όχι, δεν τ'ό λ'ω από μετριοφροσύνη, με δεν μπορώ ναί!).

Και τώρα είναι καιρός πιά να σ'α πω πως ή Αστέρω είναι ή κόρη τ'ης σπιτονοικοκυράς μας, στήν "Αγριά, στο χωριουδάκι του Βόλου που μένουμε τώρα το καλοκαίρι.

Είναι δέκα χρονών, με σαν τ'η βλέπεις τ'ην παίρνεις για πέντε, κι' όταν τ'ην άκους για... είκοσιπέντε! Διάβολος σωστός!

Και φωνακλό, Παναγία μου! Η φούρκα τ'ης, ή μανία τ'ης, φτάνει στο κατακόρυφο όταν τ'η φωνάζουν Κολητήρι. Με ή απάντηση είναι πάντα έτοιμη.

— Αστέρω, κινηματογραφικός αστήρ.

Τώρα, ποιός τ'ης μίλησε για τ'ην "Αστέρω" και για κινηματογράφο; (γιατί ή "Αγριά βέβαια δεν έχει). "Αδηλον. Μυστήριον!...

— Αυτό μου τ'αδωσε ή μάνα μου, να σ'α τ'α φέρω, όριστε!

Και ή Αστέρω με μι'α χαριτωμένη κίνηση μούτεινε ένα πράσινο κοφινάκι στολισμένο με φύλλα κληματαριάς και γεμάτο χνουδιωτά, μεγάλα ροδάκινα.

— Α, Αστέρω, δεν είναι σωστό, όταν αρχίσετε έτσι τ'α πεσκέσια, θά μάς κάνετε να φύγουμε τ'η γρηγορότερα...

— "Ίσα-Ίσα που θά φύγετε... τ'α αργότερο... ήταν ή απάντηση. (Σαν μπορείς βγάλτα πέρα με τ'η Κολητή-

ρι... Γελάς μόνο και ξεμπερδεύεις).

Ο κήπος του σπιτιού είναι βαθός και πυκνότατος. Στή δεξιά γωνιά του, κοντά στο πηγάδι με τ'η «τουλούμπα» (έτσι λένε εδώ τ'ην τρέμπα) είναι ένα κίτσκι, φτιασμένο με χοντρούς κορμούς δέντρων και σκεπασμένο με περικοκλάδες πυκνές-πυκνές.

Όταν χάσης τ'ην "Αστέρω, τις ώρες που δεν έχει δουλειά, εκεί θά τ'ην βρης, ξαπλωμένη στο γρασίδι που φυτρώνει μέσ' στο κίτσκι, νάχη πιάσει φιλή κουβέντα με τ'η Μαρίκα τ'ης.

Ποτέ όμως δεν μπόρεσα να μάθω σαν τί όμιλίες κάνει με τ'ην κατουρούλα τ'ης, γιατί μόλις με δ'η, πετάγεται και φεύγει. Τελειώσε. Δε με παραχωνεύει, είπε, από τότε που τ'η λ'ω Κολητήρι.

Μά σήμερα τ'αβαλα π'ετομα, θά τ'ην τσακώσω στα πράσα, χωρίς να με πάρη χαμπάρι.

Θάταν ή ώρα τέσσερις τάπογευμα. Όλοι κοιμούνταν. Η "Αστέρω ήξερα πως θάνα: στο κίτσκι. Σίμωσα σιγά-σιγά με πιχτά βήματα, προσπαθώντας, να μη κάνω κανένα κρότο. Τ'η πρώτο που έπεσε στο μάτι μου, όταν τ'αβήξα ήσυχια λίγες περιποκλάδες, ήταν ή πούδρα μου, και τ'η κρεγιόν μου, πεσμένα πάνω στο χορτάρι. — Μπά;... Από πάνω ή Μαρίκα (γυναίκα δεν είναι κι' αυτή;!) τ'α κοίταξε με περιέργεια. Σίγουρα θά ρωτούσε τ'ην έαυτ'η τ'ης, αν είναι κατάλληλα «πρός βρωσιν»!

Κι' άξαφνα είδα και τ'ην "Αστέρω. Μούχε γυρισμένη τ'η ράχη, με ό,τι έβλεπα ήταν άρκετό για να με φωτίση. Είχε βγάλε τ'η χοντρο χωριάτικο φουστάνι τ'ης, με τ'η κόκκινα και κίτρινα τετράγωνα, και φορούσε ένα πρασινωπό ζακετάκι δικό μου, που τ'ης έρχόταν ίσα-ίσα, για φόρεμα!... Στεκόταν μπροστά σ' ένα μεγάλο κομμάτι τ'ζάμι πουχε στήσει δρόμ' στις πρασινάδες, και τ'ης χρησίμευε για καθρέφτης. Τώρα καταγινόταν να ξεμπλέξω τ'α κοτσίδα τ'ης. "Άλλο «θαύμα ιδέσθαι» κι' αυτό τ'α περίφημα κοτσίδα τ'ης "Αστέρως. Όπως έχει μάλλον κοντά και πολύ λίγα μαλλιά (φυσικά, αφού έχει τόσο μυαλά!) και τ'ης πλέκει δυο πολύ σφιχτές κοτσίδες ή μάνα τ'ης, μοιάζουν σαν δυο άντεράκια. Η καλύτερα σαν δυο κερατάκια π'χουν φυτρώσει ανάποδα στο κεφάλι τ'ης.

Με μι'α καταπληχτική ταχύτητα ξεμπλέκει τ'α κοτσίδα τ'ης ή "Αστέρω. Με τ'η χτενάκι μου (κακόμοιρα πράγματά μου, τίποτα δεν άφησε έπιτέλους;) τ'α χτενίζει με φούρια, (Τ'η τέλος στο ερχόμενο)

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από MARK TWAIN

— Συνέχεια από τ'η προηγούμενη —

— Ο Σαρ Χούγκ έτοιμάζεται να φύγει για να παρευρεθ'η στή στέψη, εξακολούθησε. Έχει πεποιθήση πως θά τ'ην κάνουν λόρδο. Γιατί ο λόρδος-προστάτης τ'ον έχει σε μεγάλη εύνοια.

— Ποιός λόρδος-προστάτης; ρώτησε ο Έδουάρδος.

— Η εξοχότητά του ο δοξέ του Σόμερσετ.

— Και ποιός είναι αυτός ο δοξέ του Σόμερσετ;

— Ποιός άλλος από τ'ον έντιμότατο Σέμμουρ, κόμητα του Χέρτφορντ.

— Και από πότε έγινε δοξέ και λόρδος-προστάτης;

— Από τις τριάντα του περασμένου Γενναρίου.

— Μπορώ να μάθω ποιός του έδωσε αυτό τ'ον τίτλο; ρώτησε αυστηρά ο βασιλιάς.

— Αυτός ο ίδιος τ'ον πήρε μοναχός του, με τ'η συγκατάθεση του μεγάλου συμβουλίου και του βασιλιά.

— Το β α σ ι λ ι α; Ποιανού βασιλιά; Έκανε με όρμη ο Έδουάρδος.

— Το βασιλιά, πως τ'ον λένε; (Καλέ τί έχει πάθει τούτος ο μικρός;)

Εναν έχομε, δεν είναι κι' άλλος. Το Μεγαλειότατο βασιλιά μας Έδουάρδου τ'ος ε' που ο Θεός να τ'ον πολυχρονίση. Είναι σ' αλήθεια ένας πολύ ώριμος και καλόκαρδος πρίγκηπας, και είτε σωστό, είτε πειραγμένο είναι τ'ο μυαλό του, τ'η ίδιο κάνει. Άλλωστε φαίνεται ότι ή άρρώστεια του δσοπάει γίνεται καλύτερα και όλα τ'α στόματα δεν λένε παρά μόνο τ'ο καλό του. Γι' αυτό παρακαλούμε όλοι μας τ'η Θεό να τ'ον πολυχρονίση και να τ'ον άξιώση να κυβερνήση πολλά χρόνια τ'ην "Αγγλία. Γιατί από τ'ην πρώτη μέρα έδειξε τί εδοπλαγκτική και πονετική καρδιά που έχει και άρχισε τ'ην βασιλεία του με μι'α φιλόνηρωτη πράξη, χαρίζοντας τ'η ζωή τ'ου γέρο δοθα του Νόρφολκ. Και τώρα λένε ότι έχει σκοπό να καταργήση όλους τ'ους σκληρούς και απάνθρωπους νόμους, που κάνουν τ'η φτωχό λαό να υποφέρη.

Αυτά τ'α νέα έκαναν τ'η βασιλιά να μείνη άφωνος από έκπληξη και τ'ον βόθισαν σε τέτοια βαθιά συλλογή που έπαψε πιά να παρακολουθ'η τ'α λεγόμενα του γέρου. Αναρωτιόταν αν ο «ώριμος και καλόκαρδος πρίγκηπας» ήταν τ'η ζητιανόπουλο

έκείνο που ντυμένο με τ'α ροβχα τ'α δικά του είχε αφήσει στο παλάτι. Αυτό τ'ου φαινόταν όλοτετα άπίθανο τ'η φέρσιμό του και ή όμιλία του μονάχα θά είχαν μαρτυρήσει από τ'ην πρώτη στιγμή. Και αν ακόμη είχε δοκιμάσει να παρουσιασθ'η ως ο πρίγκηπας τ'ης Οθαλλας, σίγουρα δεν θ' άργούσε να φανερωθ'η ποιός ήταν και τότε εδός θά φάχναν να βρούν τ'ον άληθινό πρίγκηπα. Ήταν ποτέ δυνατόν οι άδικοί να έβαζαν κρυφά στή θέση του κανένα άλλο άρχοντοπουλο; Όχι, αυτό δεν θά τ'ην παρκαδεχόταν ο θεός τ'ου — ήταν παντοδύναμος και μόλις ανακάλυπτε τ'η συνωμοσία, θά τ'ην κατέπνιγε εδός.

Όσο και να συλλογιόταν, δεν έβγαζε κανένα συμπέρασμα. Όσο περισσότερο άνασκάλευε αυτό τ'η μυστήριο, τόσο πιό άλυτο τ'ου φαινόταν, και τόσο περισσότερο τ'ου πονούσε τ'η κεφάλι και τόσο χειρότερα κοιμόταν. Η άνυπομονησία του να γυρίση πίσω στο Λονδίνο μεγάλωνε ώρα με τ'ην ώρα κι' ή φυλακή τ'ου φαινόταν άβάσταχτη.

Ο Χένδον, βλέποντας τ'η μελαγχολία τ'ου προστατευόμενου του, προσπαθούσε με κάθε τρόπο να τ'ον παρηγορήση, άλλ' οι προσπάθειές του ήταν μάταιες. Όταν δυο γυναίκες, που τις είχαν φέρει τις τελευταίες ήμέρες στή φυλακή και τις είχαν δέσει κοντά τους είχαν μεγαλύτερη επιτυχία. Τ'α γλυκά τους λόγια και οι μητρικές φροντίδες τους έδωσαν στο μικρό βασιλιά πίσω τ'η γαλήνη και τ'ον έκαναν να άνέχεται τ'η δυστυχία του με ύπομονη.

Ο βασιλιάς αισθάνθηκε μεγάλη συμπάθεια γι' αυτές τις δυο γυναίκες και έννοιωσε εξαίρετική εδχαρίστηση με τ'η μητρική συντροφιά τους, που είχε τόσο καλή επιρροή επάνω του. Τις ρώτησε για ποιόν λόγο βρισκόταν στή φυλακή και όταν τ'ον είπαν ότι άνήχαν στήν άρρεση τ'ων "Αναβαπτιστών γέλασε και είπε:

— Είναι αυτό κανένα έγκλημα που αξίζει να τιμωρείται με φυλάκιση; Μου κάνει πολλή λύπη που θά χάσω γρήγορα τ'η συντροφιά σας γιατί για ένα τέτοιο παραμικρό πράγμα δεν θά μείνετε πολλόν καιρό εδω μέσα.

Δεν τ'ον απάντησαν, με ή έκφραση τ'ου προσώπου τους τ'ον έκανε να νησουχήση κι' εξακολούθησε με ζωηρότερο τόνο:

— Δεν μου απαντάτε σ'α παρακαλώ, κάνετε μου τ'η χάρη και π'ητε μου αν σ'α έβαλαν καμιά άλλη άκόμη τιμωρία. Δεν πιστεύω, δεν είν' έτσι; Προσπάθησαν να άποφύγουν να-παντήσουν, με τ'ον έβαλαν σ' ύποψια κι' έτσι εξακολούθησε:

— Μήπως θά σ'α μαστιγώσουν; όχι, όχι, δεν μπορεί να είναι τόσο σκληροί. Π'ητε μου πως δεν θά τ'ο κάνουν.

Οι γυναίκες φαινόταν θλιμμένες και άμύηχανες. Δεν ήθελαν να τ'ον άφήσουν όλοτετα χωρίς απάντηση και ή μι'α είπε με πινυμένη φωνή:

— Τ'α λόγια σου μάς συγκινούν βαθιά, καλό μου παιδί. Ο Θεός να ναι μαζί σου!

— Σίγουρα θά σ'α μαστιγώσουν! φώναζε μ' άγανάκτηση ο Έδουάρδος. "Ω, τί σκληροί άνθρωποι! Όχι, μην κλαίτε, δεν μπορώ να σ'α βλέπω. Κάνετε κουράγιο. Θά πάρω πάλι γρήγορα τ'η θρόνο μου και τότε θά σ'α προστατεύσω.

Όταν έόπνησε τ'η άλλο πρωτ'η βασιλιάς, βρήκε τ'η θέση δπου ήταν δεμένες οι δυο γυναίκες, άδειαν.

— Τις έλευθέρωσαν! φώναζε χαρούμενος. Ύστερα όμως πρόσθεσε με θλίψη: Για μένα αυτό είναι πολύ άσχημο γιατί ήταν ή καλύτερη παρηγοριά μου.

Κάθε μι'α από τις δυο γυναίκες είχε καρφώσει από μι'α κορδέλλα στο μανίκι του για άνάμνηση. Άρπισθηκε ότι θά φύλαγε πιστά τ'απλοϊκά αυτά ένθύμια και ότι μόλις έλευθερωνόταν από τ'η φυλακή θά έψαχνε να τις βρη.

Σε λίγη ώρα παρουσιάστηκε ο δεσμοφύλακας με τ'ους βοηθούς του και τ'ους πρόσταξε να λένουν τ'ους φυλακισμένους, και να τ'ους οδηγήσουν στήν αλλη τ'ης φυλακής. Ο βασιλιάς ήταν ένθουσιασμένος. Τι απόλαυση να ξαναϊδ'η τ'η γαλανό οδρανό και να ναναπνεύση ύστερα από τόσες μέρες καθρόν άέρα. Από τ'ην άνυπομονησία του τ'ου φαινόταν ότι οι δεσμοφύλακες άργούσαν υπερβολικά. Επιτέλους ήρθε και ή δική του ή σειρά. Τ'ου έλυσαν τις άλυσιδες και τ'ον πρόσταξαν αυτόν και τ'ον Χένδον να ακολουθήσουν τ'ους άλλους φυλακισμένους στήν αλλη.

Η αλλη ήταν τετράγωνη και πλακοστρωμένη. Οι φυλακισμένοι οδηγήθηκαν από τ'η δεσμοφύλακα στή δεξιά πλευρά. Παρατάχθηκαν σε μι'α σειρά και διατάχθηκαν να μένουν ακούνητοι με τ'ην πλάτη τους στήρημένη στόν τοίχο. Μπροστά τους τεντώθηκε ένα μακρό σχοινί και οι βοηθοί τ'ου δεσμοφύλακα τ'ους φύλαγαν

Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό HENRI JEANNE

αυτογρά. Ήταν ένα κρύο και σκυθρωπό πρωινό. Από βραδύς είχε χιονίσει και το είχε κιόλας στρώσει. Ο τσουχτερός βοριάς που φυσούσε με δύναμη, σήκωνε ψηλά το πεσμένο χιόνι και τόκανε να στροβιλιζή.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΤΑΝ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΝΟΙΞΗ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

... Ένα χρόνο αργότερα, στην πατρίδα, μέσ' στα μάγια του Μάη. Δυό μέρες είχαν περάσει απ' το γυρισμό μου. Καθισμένος κάτω απ' το αγιόκλημα, — πόσες φορές το είχα δει νειρευτεί μακριά σαν ήμουνα — κοιτάξα τη Σουλειμά, τη μικρή αφρικανή χελώνα, να περπατά.

Ήτανε ακόμα οι πρώτες ώρες της μεγαλύτερης χαράς του γυρισμού. Γιατί τη χαρά, την απέρκνη χαρά, που νοιώθεις σαν ξαναβρίσκεισαι σπίτι σου, στην αγκαλιά της μητέρας σου, των δικών σου, και των υπηρετών ακόμα που απ' τα πολλά χρόνια που τους ξέρεις, τους λογαριάζεις σαν ανθρώπους του σπιτιού, — αυτή τη χαρά έρχονται ώρες που ή κακή νοσταλγία για τα ξένα, τους άγνωστους ουρανοί, σου τη σβήνει σχεδόν, και τότε, τότε σε πιάνει μια ακατανίκητη επιθυμία να φύγεις, να πιάς όπουδήποτε, μα να φύγεις.

Και θυμάμαι, βλέποντας τη χελώνα να περπατά, ένα θλιμένο Μαρτιάτικο δειλινό, μια ραγιασμένη απ' τα χρόνια και τη λύπη φωνή, να μου λέει: «Δέ μου λές, ζήνησε ή χελώνα σου;»

Δέν τη βρήκα πίσω, τη γιαγιά που μου είχε κάνει αυτή την ερώτηση. Τόν καιρό που βρισκόμουν μακριά, στην άλλη άκρη της γης, άφησε για πάντα αυτόν τον κόσμο.

Στο γυρισμό βρήκα άδεια την πολυθρόνα της, τραηγμένη στην άκρη της κάμαρας και σκεπασμένη μ' ένα κάτασπρο καναπελίκι, σαν το νεκροσέντονο που ρίχνουν στους πεθαμένους.

Είχε κλάψει τόσο πολύ, στο τελευταίο μου ταξίδι, λές και καταλάβαινε πως δε θα με ξανάβλεπε πιά.

Ήτανε μια γυναίκα του περασμένου αιώνα με το θάνατό της κόπηκαν δεσμοί παλιών χρόνων που τίποτα πιά δεν μπορεί να ξαναφέρει. Τώρα ή φλόγα που ζούσε στα μάτια της, στην ψυχή της έσβησε, ή ποιός το ξέρει, πήγε σ' άλλους κόσμους να λάμψη.

Κι' όμως πόσο μου σφίγγεται ή ψυχή με το θάνατό της!

(Pierre Loti) ΒΑΣΟΥΛΑ ΜΠΟΥΡΝΙΑ

Ο Γυριστής, κρατώντας στην αγκαλιά του τον κοιμισμένο Ριρή... (Σελ. 511, στ. γ')

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
"Αν δέν ήταν το σμφέρο, δέκα φορές ως τώρα θα είχε στείλει στο διάβολο τόν «τράνανό» του...

Με τόν Κοιμφούλη, περίμετε τώρα κοντά στο αυτοκίνητο. Κι' άμα πλησίασε ο Φιλμάκης, τόν άρχισε:

— Δέ μου λές εσύ, νιάνιαρο, σου φαίνεται πως μ' έχεις στην όπηρεσία σου;

— Ναι, αλλά δέν θα σε κρατήσω πολύ, άποκρίθηκε άπαθέστατα ο μικρός ήθοποιός, γιατί δε μου κάνεις.

— Α, έτσι; Τώρα θα νομίζεις πως παίζεις κανένα κωμικό ρόλο...

— Αφης, σε παρακαλώ, τὰ λόγια Πρέπει να υποδυμε στο αυτοκίνητο. Μας κυνηγούν.

— Σας κυνηγούν; Έκαμε ο Τρινολά άνοιγοντας ένα στόμα σά φοβόνο και γουρλώνοντας τὰ μάτια.

— Μάλιστα, κύριε! . Κλέψαμ' ένα παιδί... Αυτό εδώ. Γρήγορα! Όλοι στο αυτοκίνητο και δρόμο, μη μās φτάσουν!

Ο Τρινολά δέν ήξερε πιά τί να κάμη και τί να πη. Να σταθη, να χάση καιρό, μαλιάνοντας το Φιλμάκη και ζητώντας εξηγήσεις; Η να τόν πάρη και να φύγουν άμέσως, για να μίν εχη «ιστορίες» μ' εκείνους που τόν κυνηγούσαν;

— Ώραϊα! Ώραϊα! γρινιάζε δωτόσο. Αυτό μās έλειπε! . Έκλεψες ένα παιδί... Από ποιούς; πως; για ποιό λόγο;

— Ο Γυριστής θα σου τὰ πη καθώς θα πηγαίνουμε. άποκρίθηκε ο Φιλμάκης. Δέν έχουμε καιρό, σου λέω.

— Μα έλπίζεις πως θα πάρω τώρα μαζί μου τὸ κλεψιμιό σου και θα σου γίνω συνέννοχος; φώναξε ο Τρινολά με θυμό.

— Έτσι λογαριάζω...
— Λογαριάζεις χωρίς τόν ξενοδόχο!

Κι' ο Τρινολά στάθηκε μπροστά στην πόρτα του αυτοκινήτου, για να έμποδίση τάχα το Φιλμάκη νάνεβη.

— Καλά, θα ιδούμε! φώναξε αυτός. Η θα μάρψης να πάρω μαζί μου τὸ μικρό, ή θα μείνω κι' εγώ μαζί του, για να με τσακώσουν αυτό που μās κυνηγούν! Έσοθ θάσαι μακριά, όταν αυτοί θα μ' έχουν κάνει κιμά!

— Α, έτσι; ούρλιασε ο Τρινολά.
— Έτσι βέβαια! Κι' ύστερα κάμε καλά με τη Ρωξάνη Άνεμώνη. Εγώ δε θα παίζω στο έργο της.

— Μ' αν θα μείνεις να σε κάμουν κιμά, είπε μαλακώτερα ο Τρινολά, βέβαια δε θα παίξης στο έργο της, ούτε σε κανένα άλλο... Αχ, μικρόβιο, τί μου κάνεις! Έσοθ σε λίγο θα με τραβξ από τη μύτη!

Και χωρίς τάχα να τὸ καταλάβη, έτσι καθώς κουνιόταν απ' τὸ θυμό, άπομακρύνθηκα απ' την πόρτα. Άμέσως ο Φιλμάκης ανέβασε στο αυτοκίνητο τὸ Ριρή, που περίμενε με άγωνία τὸ τέλος αυτής της φιλονεικίας. Άνέβηκε πίσω του κι' αυτός και φώναξε:

— Έμπρός, Τρι! . Δρόμο, για να μη τὸ μετανοιώσης! . Έλα, Γύρι-Γύρι, και σύ! ακόμα δέν ανέβηκες;

Ο Τρινολά δέν είχε πιά αντίρρηση. Κάθησε στο τιμόνι με τόν Κοιμφούλη, και τὸ αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Καθισμένοι κοντά-κοντά, ο Φιλμάκης κι' ο Ριρης εξακολουθούσαν την όμιλία που είχαν άρχισει στο δρόμο. Ο νεαρός ήθοποιός ρωτόσσε, εξέταζε τόν προστατευόμενό του, μα κι' αυτός, δειλά-δειλά, τὸν έκαν' έρωτήσεις. Σαστισμένος ακόμα, ο μικρός προσπαθούσε να κατατοπισθη, να καταλάβη, να μάθη. Ποιοί ήταν επιτέλους αυτοί που τόν έβγαλαν από τη φυλακή του και τόν έπαιρναν τώρα μαζί τους μ' εν' αυτοκίνητο; Καλοί βέβαια άνθρωποι θάταν, αφού τὸν έκαναν τέτοιο καλό μα κι' ο φηλός εκείνος με τή μηχανή, κι' ο Φιλμάκης ακόμη, τὸν φαίνον-

ταν κάπως άλλόκοτοι... Άλήθεια, μην ήταν δντα υπερφυσικά; Μήν ήταν άγγελιοι με φορεσιά ανθρώπου;...

— Ώραϊα! είπε μια στιγμή καθώς έτρεχε τὸ αυτοκίνητο.
— Άξέρεις... Δέν είναι διασκεδαστικό να τρέχη κανένας με αυτοκίνητο;... Δέν πιστεύω να πήγες πολλές φορές...

— Όχι, ποτέ... από τότε... ποτέ!

— Έ, βέβαια, όλοι δέν έχουν στη διάθεσή τους αυτοκίνητα σαν και μένα... Μα ο παππούς σου, όταν ζούσε, δέν σε πήγαινε περίπατο;

— Ποτέ!... Από τήν ημέρα που μ' έφερε σ' αυτό τὸ σπίτι, δέν ξαναβγήκα...

— Δηλαδή δλάκερα χρόνια!... Τότε λοιπόν δέν ξέρεις τόν κόσμο; Δέν είδες ποτέ σου τίποτα; Στοιχηματίζω πως δέν ξέρεις ούτε τί θα πη άεροπλάνο!

Ο Ριρης δέν είχε ιδέα.
— Αμή κινηματογράφος; ρώτησε ο Φιλμάκης με σπουδαιότητα. Πήγες ποτέ σου σε κινηματογράφο;

— Τι θα πη αυτό; ρώτησε ταπεινά ο Ριρης.
— Άλήθεια, δέν ξέρεις; φώναξε ο νεαρός καλλιτέχνης με μεγάλη άπορία. Μα δέν πιστεύω να ύπάρχη κι' άλλο παιδί στην ηλικία σου που να μην ξέρη τόν κινηματογράφο και τὸ Φιλμάκη! Εγώ, εγώ που σου μιλώ, είμαι ο Φιλμάκης ο Ίδιος! Άκουσ;

Ο Ριρης τόν κοίταζε σαστισμένος. Ο προστάτης του τόν λυπήθηκε κι' άλλαξε τόνο.

— Άς είναι, είπε, δέν πειράζει. Τώρα θα τὰ ιδής και θα τὰ μάθεις όλα. Έχω να σου δείξω πράματα! . Έτοιμάσου, θα διασκεδάσης πολύ. Μα και για μένα θα είναι διασκεδαστικό να βλέπω κάθε στιγμή τήν έκπληξή σου...

Και σοβαρότερα, πρόσθεσε:
— Θα είμαι ο δάσκαλός σου... θα είσαι ο μαθητής μου!

Συγχρόνως έσφιξε τὸ χέρι του Ριρη και τὸ πόδι του Μιστού — που καθόταν ήσυχα μπροστά στο μικρό του κύριο — και μ' έπισημότητα είπε:
— Τελείωσε! Σας άναλαμβάνω! Κι' άγκαλιάζοντας τὸ λαιμό του Ριρη, εξακολούθησε:

— Θα τὰ πάμε καλά, θα ιδής! Μαζί μου δέν στενοχωριέται κανένας ποτέ!

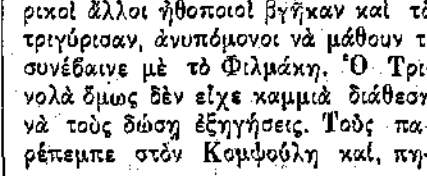
Άλλά ο μικρός είχε κουραστεί από τή τόσες συγκινήσεις. Δέν είχε πιά τή δύναμη ούτε να μιλή ούτε να ακούη. Τόν έλίκνιζε τὸ κούνημα τὸν άμαξιού. Και σε λίγο άποκοιμή-

θηκε με τὸ κεφάλι στον ώμο τὸ προστάτη του.

— Έφυγε για τή χώρα τὸν δνειρων, είπε με τὸ νοῦ του ο Φιλμάκης. Όταν θα ζυπνήση, θα τρίβη τὰ μάτια του νομίζοντας πως δνειρεύεται ακόμα. Θα τόν κάνω να ιδη κάτι θαυμάσιο!

Τὸ αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στο ξενοδοχείο όπου έμενε ο Τρινολά κι' ο θιασός του.

Άμέσως ή μίς Ρόζα Μωδ και μερικοί άλλοι ήθοποιοί βγήκαν και τὸ τριγύρτισαν, άνυπόμονοι να μάθουν τί συνέβαινε με τὸ Φιλμάκη. Ο Τρινολά όμως δέν είχε καμιά διάθεση να τὸς δώση εξηγήσεις. Τὸς παρέπεμπε στον Κοιμφούλη και, πη-

Καλέ, σὺ μ' έδωσες έτσι; (Σελ. 511 στ. γ')

δώντας από τὸ καθισμά του, έτρεξε στην πόρτα τὸ αυτοκινήτου να τὰ ψάλλη λίγο τὸ Φιλμάκη.

— Άλλ' αυτός τόν πρόλαβε.
— Εὐχαριστώ, τὸν είπε, αλλά δέν είναι ώρα για συγχαρητήρια. Ένα πράγμα μόνο έπείγει τώρα: να βάλουμε στο κρεβάτι τὸ δυστυχισμένο αυτό παιδί.

— Με τὰ σωστά σου; τόν έκοψε ο θεατρώνης. Έννοείς να εξακολουθήσης τις τρέλλες σου, ως που να επέμβουν οι χωροφύλακες; Γιατί εκεί θα φτάναμε, αν σάφισα να κάνης ε,τι θέλεις. Μα όχι! Ο Γυριστής μου τὰ είπε όλα. Τὸ παιδί που έκλεψες χωρίς κανένα λόγο, θα τὸ στείλουμε τώρα πίσω. Έσοθ θα μείνης εδώ. Δέν υπάρχει πιά φόβος να σε κάμουν κιμά.

— Δέν θα στείλουμε πίσω τίποτα,

άγαπητέ μου Τρινολά! είπε ο Φιλμάκης. Άλλοίωτικά σου φεύγω και γώ.

— Έτσι; Για να μείνης λαίπν, θέλεις να σου δώσω τήν άδεια να κλέβης παιδιά απ' τὰ μέρη που περνούμε για τή δουλειά μας;

— Μεγαλοποιείς φίλτατε, τὰ πράγματα. Δέν έκλεψα παρά ένα μόνο. Και τὸ κάτω-κάτω, δέν τὸ έκλεψα, τὸ έκλευθέρωσα. Υπάρχει διαφορά...

— Ώραϊα! Μή θέλεις τώρα και τὸ παράσημο, γιατί βοήθησες αυτό τὸ παλιόπαιδο να τὸ σκάση απ' τὸ σπίτι του;

— Τὸ κακόμοιρο! . Θα τὸ ιδής αύριο και θα τὸ συμπιήσης και σὺ... Τὸ είχαν, φαντάσου, φυλακισμένο και δεμένο...

— Γιατ' ήθελε να τὸς φύγη. Καλά τὸ είχαν κάνει!

— Έλα τώρα! Άσε τὸ Γυριστή να τὸ άνεδάση άπάνω. Η μίς Ρόζα θα μου κάμη τή χάρη να τὸ περιποιηθῃ...

Και πλησιάζοντας τήν καλλιτέχνηδα, άρχισε να τήν παρακαλή και να τήν κολακεύη, για να τή φέρη στα νερά του. Ο Γυριστής, κρατώντας στην αγκαλιά του τόν κοιμισμένο Ριρή, τόν ακολουθούσε.

Η εύγλωττία τὸ Φιλμάκη ήταν άκατανίκητη. Γοστερ' από πέντε λεπτά, ο Ριρης κι' ο Μιστόδ έκαναν τὸ θριαμβευτική τους εἶσοδο στο ξενοδοχείο, περιστοιχισμένοι από τή γενική συμπάθεια. Μόνο ο Τρινολά δέν τή συμμερίζόταν. Είχε μείνει πίσω και κλαιγόταν στον Κοιμφούλη:

— Αχ, τί μου κάνει τὸ διαβολόπαιδο! . Να ιδής που αυτή ή ιστορία θα τελειώση ποδ άσχημα! . Οι χωριάτες που φύλαγαν αυτό τὸ μικρό, νομίζεις πως θα καθήσουν τώρα με σταυρωμένα χέρια;

Σ' αυτό ο Τρινολά είχε δικιο.

Όταν τὸ πρωτ, ξεμέθυστο πιά, ή Λάμια κι' ο Άσφαλαχτός ζύπνησαν απ' τὸ βαθύ τους ύπνο κι' είδαν πως ήταν δεμένοι στις καρέκλες τους με τὰ κορδόνια τὸν μπερντέδων, στην άρχή τάχασαν, σάστισαν, κοιτάχτηκαν άφρονι! έπειτα κυριεβήθηκαν από θυμό μεγάλο.

Ποιός τὸς είχε παίξει αυτό τὸ άσχημο παιχνίδι;

— Καλέ, σὺ μ' έδωσες έτσι; είπε ή Λάμια στο γιό της.

— Εγώ; Έκαμε ο Άσφαλαχτός. Μα δε βλέπεις και τὰ χάλια τὰ δικά μου; Κάποιος μπήκε τήν ώρα που κοιμόμαστε και μās έδωσε και τὸς δυό.

— Και ποιός τὸλμησε να μπη εδώ;

—Κανένας κλέφτης βέβαια!
—Δες να μάς έκλεφαν κιόλα;
—Στάσου, τώρα θα ιδούμε.

Με μεγάλες προσπάθειες, ο ανήσυχος τώρα Ασφαλαχτός κατάφερε ναπαλλαχθή από τα δεσμά του.

—Εδώ δὲν λείπει τίποτα, είπαν.
Νά ιδούμε κι' άλλο.

(Ακολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΦΕΥΡΕΤΕΣ

Αγαπητοί μου,

Ο ΜΑΡΚΟΝΙ, ο εφευρέτης του ασυρμάτου, ήταν αυτές τις ημέρες στην Αθήνα. Ταξιδεύει με τη θαλαμηγό του, όπου έχει και το επιστημονικό του εργαστήριο, και πηγαίνοντας στη Ρόδο να βρή δικούς του...

Υποθέτω όμως πως από τα μέσα του ο Μαρκόνι θα έλεγε Άλλα: «Αμ δὲν είναι πολιτισμένοι οι Έλληνες; Σπουδαίο πράγμα, βλέπετε, να χροποιοῦν και να διατηροῦν σὲ Μουσεία τάχατα που έχουν βρει μέσα στην γῆ ἢ βρίσκουν ελοένα. Τους έχουν πει πως είναι πολύτιμα και, φρόνιμοι άνθρωποι, τὰ μαζεύουν και τὰ φυλάνε σὰ νάταν ελα από χρυσάφι σάν τὰ μυκηναϊκά στολίσια, τάχα τὸν Βαφιοῦ ἢ τὰ νομίσματα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Αὐτὸ εἶχαν σήμερα και βάρβαροι ἢ ἀγριάνθρωποι που θάχαν λίγο μυαλό. Πο-

λιτισμένοι είμαστ' εμείς οι Ἴταλοι, που δὲν έχουμε μόνο τὰ φυλάμε και τὰ δείχνουμε ἀρχαία, ἀλλὰ και νέα, δικὰ μας ἔργα τέχνης, εσο και τάρχατα θαυμαστά! ναί, εμείς οι Ἴταλοι, που έχουμε, ἔπως είχαμε πάντα, μεγάλους γλύπτες, ζωγράφους, ποιητές, επιστήμονες και... εφευρέτες σάν και μένα! Τὸν παλιὸ καιρὸ, εἶαν οι Ἴταλῆνες δὲν είχαν τίποτα—δὲ λέω τώρα γὰ τὸς ἀρχαίους—εμείς είχαμε ἕνα Ντάντε, ἕνα Πετράρκα, ἕνα Ραφαήλο, ἕνα Μιχαήλ Ἄγγελο. Καί σήμερα έχουμε ἕνα Ντανούντα, ἕνα Πιραντέλλο, ἕνα Μπουζόνε, ἕνα... Μαρκόνι. Ἀφίνω δὲ τὸς μουσικούς μας. Για, κοπιάστε δὴ, κύριοι Ἴταλῆνες! Ἐχετε και σεις τόσο μεγάλους ποιητές, γλύπτες, ζωγράφους, μουσικούς, επιστήμονες και εφευρέτες; Ἐγὼ εφεύρηκα τὸν ασύρματο. Εἶναι μιά από τις μεγαλύτερες εφευρέσεις, ἀπὸ κείνες που ἔφεραν ἕνα σωρὸ άλλες κι' ἀλλάξαν τὴν ὄψη τοῦ κόσμου. Κι' εἶγὼ είμαι Ἴταλὸς! Σ' ἕναν Ἴταλὸ χρωστά ἡ ἀνθρωπότης μιά τόσο μεγάλη πρόοδο. Σεῖς τί έχετε κίμει γὰ τὴν ἀνθρωπότητα; Που είναι οι εφευρέσεις σας, εἶτω και μικρές;... Φυσικά, με φιλοξενοῦσατε, με ρωτοῦσατε, ἔπρεπε νὰ σὰς κολακίεψω. Ἀλλὰ δὲν σὰς νομίζω τόσο πολιτισμένους εσο σὰς είπα. Μπορεῖ νὰ γίνετε, ἀλλὰ δὲν εἶστε ἀκόμα!».

Τὶ θάπαντούσαμε, παρακαλῶ, σὸ Μαρκόνι, ἀν ἀκούγαμε κι' αὐτὰ που εἶπε μέσα του; «Ὡ, θὰ είχαμε πολλά. Καί πρώτα-πρώτα πὸς εμείς, οι Ἴταλῆνες, πολιτίσαμε μιά φορά και τὴν Ἴταλία, με τὸς σωφούς που πέρσαν εκεῖ ἀπὸ τὸ Βυζάντιο κι' ἔφεραν τὴν Ἀναγέννηση τῶν τεχνῶν και τῶν γραμμάτων σὴ Δύση. Ἐπειτα πὸς ὑποδουλώθηκαν ἀπὸ τὸς Τούρκους που ἦταν φτωσοῦστες, ἐνῶ οι Ἴταλοι, ἀν και χωρισμένοι σὲ μικρὰ βασίλεια, ἦταν τὸν περισσότερο καιρὸ ελευθεροί ἢ είχαν «τυράννους» Εὐρωπαϊούς σάν κι' αὐτούς. Καί τέλος, πὸς δὲν είναι παρὰ ἕκατὸ χρόνια που λευθερωθήκαμε με τὸ σπαθί μας κι' ἀποτελέσαμε ἕνα μικρὸ κράτος ἀνεξάρτητο. Λίγα πράματα κάναμε σ' αὐτὸ τὸ διάστημα; Νά, ἡ πρωτεῦσα μας. Χωρίς κολακία μπορεί νὰ θεωρηθῆ σήμερα μιά μεγάλη εὐρωπαϊκὴ πόλη. Καί καλοῦς επιστήμονες βγάλαμε, και ποιητές, και καλλιτέχνες. Ἐχουμε ἕνα Σολωμὸ ἕνα Γκόζη, ἕνα Παπαδιαμάντη. Κι' ἀκόμα έχουμε ἕνα Παλαμὰ, που καθώς λένε ξένοι, είναι σήμερα ὁ μεγαλύτερος ποιητὴς τῆς Εὐρώπης. Μικρὸ τὸχετε αὐτό;

—Ὅχι βέβαια, θάπαντούσοε ὁ Μαρκόνι: ἀν είναι ἀλήθεια—εἶγὼ δὲν ξέρω, δὲ διάβασα τὸς ποιητὴς σας—δὲν είναι καθόλου μικρὸ. Ἐχετε ὅμως κι' εφευρέτες;

Ἐφευρέτης αὐτός, θὰ ἔπμενε νὰ μάς γυρεύη εφευρέτες. Καθένας, βλέπετε, τὸ εἶδος του: τὸ θεωρεῖ ἀνώτερο ἀπ' ὄλα. Ὁ ποιητὴς τὴν ποίηση, ὁ ζωγράφος τὴ ζωγραφική, ὁ επιστήμονας τὴν ἐπιστήμη. Καί τί νὰ τοῦ ποῦμε πιά; Νὰ τοῦ ὁμολογήσομε πὸς δὲν φθάσαμε ἀκόμα σὲ τέτοιο σημείο, σὲ τέτοιο ὕψος πολιτισμοῦ, ὥστε νάχουμε κι' επιστήμονες, μηχανικούς, ἠλεκτρολόγους, χημικούς και καθέτης, που νὰ εφευρίσκουν σπουδαία; Γιατί και μικρές, ἀσήμαντες «εφευρεσοῦλες» έχουν γίνε βέβαια κι' ἀπὸ Ἴταλῆνες. Ἀλλὰ ἠλεκτρικὸς τηλεγράφος; ἠλεκτρικὸ φῶς; τηλεφῶνο; φωνόγραφο; ασύρματος; Ὡ, είμαστε ἀκόμα μακριά...

Κι' ὅμως! Προχτὲς ἰσα-ἰσα διάδρα σὲ τις ἐφημερίδες γὰ δυὸ ἑλληνικὲς εφευρέσεις που, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν είναι και λίγο σπουδαίες. Ἡ μιά μπορεί νάναμορφώση τὴν ἀεροπορία. Ἡ ἄλλη... ἔλη τὴ μηχανική! Καί γὰ νὰ ἐξηγοῦμαι χωρὶς μεγάλη λόγια: Ὁ ἕνας ἀπὸ τὸς δυὸ αὐτούς Ἴταλῆνες εφευρέτες, ἐπίνοησε ἕν' ἀεροπλάνο που ἢ κινῆται με τὴ μὴκὴ δύναμη τοῦ ἀεροπόρου. Θὰ τὸ καθαιλικεύη δηλαδὴ σάν ἕνα ἔκτρο ποδήλατο και θὰ τὸ κινῶ ἀπλῶς με τὰ πόδια του και με τὰ χέρια του. Μὲ άλλους λόγους θὰ πετᾷ ὅπως και τὸ πουλί. Ὁ ἄλλος πάλι βρήκε ἕν' αἰκίνητο, ὅχι βέβαια τὸ ἀπόλυτο, που είναι ἀδύνατο, ἀλλὰ και σχετικὸ: δηλαδὴ ἕνα μηχανήμα που κίανει νὰ γυρίζη μιά τροχαλία χωρὶς ἄλλη κινητήρια δύναμη παρὰ λίγο νερὸ, τὸ ἴδιο πάντα, που περνᾷ σὲ δυὸ σφαίρες διαδοχικὰ κι' ἀκατάκαυτα. Καί φαίνεται πὸς οι εφευρέσεις αὐτὲς δὲν είναι... τοῦ γλυκοῦ νεροῦ. Τὶς πρόσεξαν, τὶς ἐξέτασαν εἰδικοί, τὶς βρήκαν βίαιμες και, καθώς διάβασα σὲ τις ἐφημερίδες, δόθηκαν σὲ τὸς εφευρέτες ὄλα τὰ μέσα γὰ νὰ τὶς ἐφαρμόσουν και νὰ τὶς παρουσιάσουν. Τότε θὰ γίνη κι' ἡ τελικὴ δοκιμὴ. Κι' οι εἰδικοί ἐλπίζουν πὸς θὰ ἐπιτύχη.

Ἐ, ἀν λέγαμε κι' αὐτὰ σὸ Μαρκόνι, πιστεῦω πὸς ἐπιτέλους θὰ τὸν συγκινούσαμε. —Ἄν εἶν' εἶτοι, θὰ μάς εἶλεγε, μάλιστα! Οι Ἴταλῆνες εἶστε πολιτισμένοι. Ἐν' ἀεροπλάνο-ποδήλατο, ἕν' αἰκίνητο, εἶτω και σχετικὸ, δὲν εἶναι ἀσήμαντες προσφορές σὴν ἀνθρωπότητα!...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΝΕΙΡΟ

Ψάλλατε, ἀρχαίοι Λυρικοί, ἀφαστοι σιχοκλόκοι Τραγοῦδια μελιστάλαχτα γὰ μιά στιγμὴ ἀναξήστε, Μαρμαρωμένοι σεις Θεοί, και τῆς Σοφίας μῦσοι. Ὅλοι κοντὰ μου τρέξτε... Πλάσιστε, Δημοδοκοί.

Και σεις, ὦ Πάνες, θεῖες λαλιές, μέσα σὲ καλαμένιες Φόρμιγγες, Φαῦνοι, Σάτυροι, Δρυάδες, ἔμπρός, στήστε Χοροῦς γλυκαπαλόγερους, και τὰ παιζνίδια ἀρχίστε, Θαλάσσιες ἀροστίνιατες θεές τριανταφυλλένιες.

Κοιτάξετε, ὁ ἀστροκόσμος γὰ σὰς μονάχα λάμπει. Ἴη νύχτα αὐτὴ θ' ἀναστηθῆ τὸ κάλλος τὸ ἀρχαίο Φωτόλοστο, τὸ ἀταίριαστο μέσ' σὴ ζῶη δὲ νάμπη Τὴ νύχτα αὐτὴ θενά σβυστῆ ὅ,τι εἶχει ἡ Πλάσις Νέο.

Ὁ κόσμος νά! γερμίζεται, χάνεται ἡ πολιτεία Προβάλλον μισοφύλατες πεδιάδες χλοισμένες. Κι' ἀρχίζει μιά πανόμορφη οὐράνια συμφωνία. Ἦ ἀρχαίο κνεῖμα ἀνάτησε... Σκιὰς ζωντανεμένες.

Λύρες ἀκούω Σαπφικὲς νὰ ἠχοῦν, χλια τραγοῦδια. Ἐφίβους βλέπω Ἀδωνίδες, κρινόμορφες παρθένες Στέκουσ Τανάγρες. Κάνιστρα, με μρωστὰ λουλούδια Σχορπίδων ἄρωμα γλυκὸ... στρατὲς ροδοσπαρμένες.

Βλέπω, ἀκούω, δὲν μιλῶ, τ' ὄνειρο μήπως σβύσω... Οι Ἀμαδρυάδες τ' αἴλα λυγὰν τὸς κορμιά Ψάλλει ὁ Ὀρφέας γλυκοῦς σκοποῦς, που θάθελα νὰ ζῆσοι Ὀνειρα πλάνα, ἀπόκοσμα, ὄνειρα μακρινά...

Μὰ νά! ροδίζει ἡ αὐγὴ... τί κορμιά! Ἀπελιόσια! Σταθῆτε, Ὀλύμπιοι Θεοί! Ὡ, Νύμφες! Ὡ! κατάρτα! Φεύγουν... Ὅλα διαλύονται... ἢ Ὀρφικὴ κινδάρια, Σπάρτα... Ἐξαφανίζονται σὲ πέλτα ἀχνὰ με βία...

Ὀνειρα μαγικὲς νυχτιὰς... εἰσοῦσαν... Ὀπτασίες... Ἀρχαία κάλλη θαυμαστά, σὰ παραμῦθὸ πλάνα, Ὡ! λατρευτὰ! σὰς προσκυνῶ ὡσάν ἰδέες θεῖες! Πατρίδα σὰς ἐστάθηκα τοῦ Τέλειου ἢ Μάννα...

Ραγισμένη Δύρα

ΒΡΑΔΥΝΟΣ ΠΕΡΙΠΛΑΤΟΣ

Ὁ οὐρανὸς ξάστερος. Οι ἀχτίδες τοῦ ὀλοστρογγυλοῦ φεγγαριοῦ, που ξεπετάγεται ἀπὸ τ' ἀντικυρῶνὸ βουνὸ, πέφτουνε σὰ μιά χρυσὴ φωταβοροχὴ. Τὰ δέντρα, που καμμιὰ πνοὴ ἀέγρα δὲν τὸς σαλεύει τὰ φύλλα, στέκονται ἀκίνητα, λὲς κι' εἶναι φαντάσματα που βγήκαν νὰ μοῦ κίμουν συνηγορία σὸ βραδυτὸν περίπλοτό μου.

Παντοῦ βασιλεύει ἡ σιγαλιά. Μόνο σὸ βάθος τῆς θάλασσας ἀνακοῦγονται οι ἠχοι ἕνος ἀργόσυρου τραγοῦδιοῦ κίποιο βαρκάρη, που ξένοιαστος τραγοῦδαί καθὼς φασεῖ με τὸ πυροφάνι.

Μιά βαριά μελαγχολία ἀρχίζει νὰ σκεπάζη τὴν ψυχὴ μου. Σκυφτός, με τὴ σκέψη γυρισμένη πίσω σὲ παρσμένα, περπατῶ ἀπὸς σὸ σκοτεινὸ τῆς Γαρίτσας δρόμο.

Ἀνάμεσα σ' ἄλλα, ξαναθυνοῦμαι μόνος ἀπὸς τὴ φιλία μας, τὴν εὐτυχομένη ἐκείνη ἐποχὴ που ζῶσες και είμαστε φίλοι ἀχώριστοι.

Θυμοῦμαι τὴν τελευταία ἀνοίξη τῆς ζωῆς σου. Ὀλόκληρη ἡ φύση, λὲς κι' εἰνοῦθε τὴν εὐτυχία μας, πανηγύριζε κι' αὐτὴ σὰ νῆξεσ πὸς είναι ἡ στεργνὴ ἀνοίξη που θάβλαπτε. Τὰ ποικιλόχρωμα λουλούδια τοῦ κίμπού σκόρπιζαν μεθυστικὲς μυρωδιές. Οι ψίθυροι τῶν δέντρων και τὰ γλυκοκαλαδίσματα τῶν πουλιῶν λὲς κι' ἀκοιταλοῦσαν, σάν ζωντανὲς φωνές, μιά μουσικὴ που ἐξυμνοῦσε τὴ φιλία μας.

Ὡ! πόσο ἀγαπημένοι είμαστε, πόσο είχαμε νὰ λέμε, πόσο ὄνειρα πλάθαμε καθένας γὰ τὸ μέλλον του!... Ἀπόψε μέσα σὴ σιγαλιά τῆς νύχτας, τὰ φέρνω σὴ φαντασία μου ὄλα, κι' ἕνα δάκρυ κυλάει ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Και μένω τώρα μόνος, νοσταλγικά προσπληρόμενος σὴν εὐτυχομένη ἐκείνη ἐποχὴ που ζῶσες, χωρὶς καμμιὰ ἐλπίδα, ζῆταντας ἀνόφελα τὴ μοναδικὴ σου φιλία.

Προσπαθῶ σιγά-σιγά με τὸ κεφάλι σκυμμένο, σιγολέγοντας τὸς στίχους τῆς Κυρῆς τῆς Θάλασσας:

Σάν ἀπὸς εἰσοῦσα τὰ γλυκὰ του μάτια...

Κουρσοῦρος

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Εἶναι ἡ 1η Ὀκτωβρίου. Ἡμέρα που ἀνοίγουν τὰ σχολεῖα. Κι' εἶγὼ καθισμένη μπροστὰ σὸ γραφεῖο μου, ἀφίνω τὸ νοῦ μου νὰ πετᾷ σὲ παρσμένα. Βλέπω μερικὲς μαθήτριες μέσα σὲ μιά τάξη, νὰ γράφουν διαγωνισμὸ Ἰστορίας. Εἶναι ἡ Σ' Γυμνασίου, γράφει τὸν τελευταῖο τῆς διαγωνισμοῦ. Σὲ λίγο νὰ μιά σκῶνεται, δίνει τὴν κόλα τῆς και φεύγει. Δὲν περνοῦν κολλὰ λεπτὰ κι' ἡ μιά ἔπειτα ἀπ' τὴν ἄλλη τὴν ἀκολουθοῦν.

Ποῦ νὰ πῆγαν ἀραγε; Εἶναι κλεισμένες μέσα σὲ μιά τάξη και συζητοῦν: —Θὰ ξανασυναντηθοῦμε ποτὲ πάλι; Θὰ βρεθοῦμε ἀραγε ποτὲ εἶτι ὄλες μαζεμένες; —Ποῦς ξέρει... θὰ εἶμεθα εὐτυχεῖς;

—Τὶ δρόμο τάχα νάχη χαράξει ἡ μοῖρα τῆς καθεμιάς;

Κι' ἡ συζήτηση ἐξακολούθησε σ' αὐτὸν τὸν τόνο γὰ κίμποση ὄρα ἀκόμη Ἐξαφνα ἀνοίγει ἡ πόρτα κι' ἐμφανίζεται ἡ ἐπιμελήτρια.

—Ἐ! κορίτσια, δὲν σκοπεῦστε νὰ φύγετε; τί κάνετε τὴση ὄρα κλεισμένες εἶδῶ; Μήπως λυπόσθε νὰ μάς πῆτε τ' ἀντίο; Ἐνοια σας, και θὰ μάς θυμηθῆτε...

Εἶναι καιρός νὰ χωρισθοῦν πιά κι' αὐτὴ τὴ φορὰ, ὅχι γὰ προσορινὰ ἀλλὰ γὰ πάντα...

Τελοςπάντων σηκώνεται κάποια και πέφτει σὴν ἀγκαλιά τῆς ἄλλης λέγοντας με φωνὴ που τρέμει «Ἀντίο». Με μιά ὄλες τὴν μιμοῦνται, ἐνῶ τὰ μάτια τὸς ἀρχίσαν νὰ τρέχουν...

Τώρα τὶς βλέπω νὰ κατεβαίνουν τὶς μαρμάρινες σκάλες τοῦ σχολεῖοῦ, ἀργά-ἀργά με βαρεῖα καρδιά ἀπ' τὴ μελαγχολία. Τὸ κάθε σκαλοπάτι κλείνει γὰ τὴν καθεμιά και μιά ὀλόκληρη ἱστορία. Κι' εἶταν βρεθῆσαν σὸ τελευταῖο σκαλί, γύρισαν τὸ κεφάλι πίσω και ψηλά κι' εἶδαν τί ἔφιναν και που πῆγαιαν.

Ἡ κορυφὴ τῆς σκάλας στεκόταν ψηλά ἀφαστη κι' αὐτὲς ἦταν στὰ πὸ χαμηλά. Νά τὶς πάλι προχωροῦν... διετυχνοῦνται πρὸς τὴ μεγάλη σιδερένια πόρτα, ἐκείνη... Ἐτριξε πρῶτα δυνατὰ, ἔπειτα ἀνοίξε διάπλατα κι' ἕνα φῶς πλημμύρισε τὸ σκοτεινὸ διάδρομο, ἕνας ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἀκούστηκε ἀπ' ὄλα τὰ χεῖλη και με σταθερὸ βῆμα προχώρησαν πρὸς τὸ φῶς.

Σὲ λίγο ἕνας κρότος ἀκούστηκε, ὄλες γύρισαν κι' ἕνα ὀίγος πέρασε τὸ κορμὶ τὸς. Ἡ πόρτα τοῦ σχολεῖοῦ ἔκλεισε γὰ πάντα πίσω τὸς, και βρεθῆσαν με μιάς στῆς ζωῆς τ' ἀτέλειωτο στραβιλίσμα... ὄλα γι' αὐτὲς τώρα πιά ἦταν ἀναμνήσεις.

Τὰ τελευταία ἀποχαιρετιστικὰ λόγια ἀκούονται κι' ἔπειτα χαρίζονται τραβώντας ἡ καθεμιά τὸ δρόμο τῆς.

Σφιγῆ

ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ

Τ' εἶν' αὐτὸ πάλι; Καλάς! Ἄερας! Κακό! Θύελλα! Ἀφίνω τὴν κίμαρά μου και τρέχω σὸ «παρατηρητήριό» μου. Ὡ! Μὴ με παρεξηγήστε! Τὸ «παρατηρητήριό» μου εἶναι ἕνα παραθυράκι σὴ σοφία μας. Ἐνα παραθυράκι τόσο δὸ μικρὸ, που μόλις μπορῶ νὰ περάσω τὸ κεφάλι μου Ἀπ' ἐκεῖ ὅμως βλέπω τόσο χαμηλά τὰ σπία, τὸς ἀνθρώπους! Κι' αὐτὸ με κίανει νὰ αἰσθάνομαι τὸν εαυτὸ μου πολὺ ψηλά!

Ἡ μπόρα σὲς δόξες τῆς. Τὰ δέντρα μπροστὰ τῆς σκῶνουν τὶς κορυφὲς τὸς ὅς τὸ χῶμα. Οι ἀνθρώποι λὲς και χάθηκαν ἀπ' τὴ γῆ.

Ἐδῶ ἀστράφτει, ἀπὸ κατ βροντὰ. Παράκει κερανοῦς. Τὶ μεγαλεῖο! ... Ἐμεῖς πετοῦμε!

—Ἐμπρός, παληκάρια! γυρῶ σὴ σοφία με μιά ἄρωμα λάμψη σὲ μάτια. Μὰ τὰ «παληκάρια» μου μένουν σὲ στάση ἐπροσοχῆς. Εἶναι τέσσερα παλιὰ κασόνια και μιά ραγισμένη ντουλάπα.

Ἐμεῖς ὅμως πετοῦμε! Τὶ μαγεία! Μὰ προσέξετε γὰ τὸ θεὸ! Ἐ! Στὸ τιμόνι! Τ' ἀεροπλοῖα γέρνει!

έρχομενο) Μπομποπολό (δέν διαβάξω δ-
 ταν μού γράφω με μολύβι) και δεύτερο.
 "Ασκήσεις δέν δέχομαι εκτός Διαγωνισμού"
 γιατί δέν διαδέξαι τον "Οδηγό να ιδής πό-
 τε και πώς μπορείς να στέλνεις;) "Αντι-
 σμενών Τριανταφυλλιών (έλαδα τό γράμ-
 μα σου απ' τή Χαλκίδα κι' είδα τί ώρατα
 περνάς με τά καλά Διαπλαστούλα που
 γνώρισες ένεσ') Πολυβότην (χαρτί λύσιων
 έστειλα) Δίγειαν (τά έλαδα έλα έστειλα
 12 τετραδία έκαμες πολύ καλά που προ-
 τίμησες να βάλης ηλικία 15 έτων και να
 συναγωνισθής γενναία με μεγαλύτερους
 σου, ένώ, αφού δέν τά είχες κλείσει ακό-
 μα, μπορούσες να βάλης 14 έτων και να
 συναγωνισθής με μικρότερους αυτό σέ τι-
 μω) Μίνω Μάους κτλ κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 18
 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΕΥΝΕΚΕΙΑ του 21ου Διαγωνισμού Δόσεων.
 Οι λύσεις του φύλλου τούτου είναι δεκταί μέ-
 χρι της 24 Νοεμβρίου.

567. Λεξιγραφος

* Ένα Τριώνο χρώσιον
 Στά δυό και νά τί γνώρισω:
 Δισύλλαβη μιά πρόθεσι,
 'Ανθάκι που άγαπας
 Και—τόρω κάνω διάθεσι—
 'Απ' όλα προτιμάς.

Περιπλοκάς

568. Συλλαβόγραφος

Τρανή πόλη της Εβρώλης
 Κάθε λήτης θά συνθέσι,
 Μέ δυό σύμφωνα στην άκρη
 Και μιά πρόθεσι στη μέση.

Θέμις

569. Στοιχειογραφος

Κοινός πόνδισμος, μά παίρνει
 * Ένα γράμμα γιά καράλι,
 Κ' έν άγρίμι έμπρός σου φέρνει,
 Μά νυφίτσι; μά τσοκάλλι; . . .

Παπρούνα

570. Μεταγραμματισμός

Κάθε στίχι έμένα μ' έχει,
 Μά ένα γράμμ' έν μου άλλαξή,
 Στο Αιγαίο δ λήτης τρέχει
 Κάποια νήσο να κοιτάξή.

Τραγουδιστής

571. Έσοχάρι

* * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Όμοιοτάτας άνω, νή-
 σος τού θιγαίου κάτω,
 έπίθετον. Καθέτως έξ
 άριστέρων, κατοικί-
 διών, ποταμός της Ελ-
 λάδος και παράφορον
 συναισθήμα.
 Λαίδη του Φασουτλερού

572. Κρυπτογραφικόν

12845631 = Άρχιός συγγραφές
 26231 = Αδικοκράτωρ της Ρώμης
 3461 = Βλήμα τηλεβόλου
 4351 = Όφις
 5551 = Όμηρικός βασιλεύς
 61231 = Ύψιίνεται.

Πελουδάτης

573-577. Μακρόν Γράμμα

Τή άνταλλαγή ενός γράμματος εκά-
 στης των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλ-
 λου, πάντοτε του αυτού, να σχηματι-
 σθούν άνευ αναγραμματισμού άλλαι
 τόσαι λέξεις:

κράσις, άκρος. 'Αερών, κόρος, δασις
 * Ανίκητος Πολεμιστής

578. Ποικίλη Άρροστιχίς

Τό πρώτον γράμμα της πρώτης των
 κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τό δεύτε-
 ρον της δευτέρας, τό τρίτον της τρίτης

και ούτω καθέξής αποτελούν βασιλεία
 των 'Αθηνών:

- 1, Βασιλόταις της Τροίας
- 2, 'Αρ-
 χαίος γλύπτης
- 3, Προφήτης έβραίου
- 4, Βασιλεύς των Θηβών,
- 5, 'Αργοναύ-
 τής
- 6, 'Αρχαίος γεωγράφος
- 7, Όμη-
 ρικός βασιλεύς.

Έρμης

579. Φωνηεντόλιπον
 κλλ - ργ - πρ - πτ

Αϊντά

580. Γρίφος

φρυφεφρυ	φρυφεφρυ		τάς	εις	εις	εις
φρυ	φρυ		φρυφρυ			
φρυ	φρυ		φρυ	εις	εις	εις
φρυ	φρυφρυφρυ					

Παιοματάρι

Διά τους Γαλλομαθείς

581. Metagramme

Un nombre, assez grand,
 Prend une autre tête
 Et nous fait à l'instant
 Paris, Bordeaux, Dieppe . . .
 (Πρωτότυπον) Νικηφόρος Φωράνης

Α Ψ Ε Ξ

των Πνευμ. 'Αυκήσεων του φύλλου 28

- 385. 'Αμφίων (άμφι, όν).—386. Οδ-
 κρανία Οδρανία.—387. Ζητώ-ζήτηω.—
 388. 'Αρισταλός-άριστολός.

389. ΙΚΤΕΡΟΣ ΝΑΙΟΣ (μένος
 ΚΑΜΕΛΙΑ "Έννιος, Νε-
 ΕΣΠΕΡΟΣ μέια, Αίνος, 'Ια-
 ΕΛΒΕΤΙΑ νόσ, όνομα, Σά-
 ΕΥΤΕΡΠΗ ρος).—391.
 ΣΟΛΩΜΟΣ ΠΑΡΑΛΟΣ
 ΣΚΙΑΘΟΣ (Π-αύλος, Αδ-
 λή, Ρ-όδος, 'Α-τροπος, Α-ξίσις, 'Ο-
 μηρος, Σ-κύρος).

392. ΣΦΑΙΡΟΣ 395. CHICAGO
 (Σκότος, Φειδώ, Η S N R
 * Άλλος, 'Ισος; I S L A N D E
 Ρώμη, 'Ολον, Σο- C A I I
 φός.)—393. Πά- ANNIBAL
 ταςον μέν, άκου- C D A L
 σον δε.—394. 'Εν OREILLE

άρετή μένε (έν α ρ' έτη, μ' έν ε.)—
 396. Je demeure à Salonique (Je,
 deux, meure, à salon y que.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά ή έως 10 τό πολύ λέξεις με άπλό στοι-
 χείο άρ. 6; τό ελάχιστον τέσσαρα. Μέραν των 10
 λέξεων 60 λεπτά ή μέγισ με παύσα δε στοιχείο
 άρ. 1 και με κεφαλαία άρ. 1, 50. * Ό χοριστός
 στίχος άρ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τά
 διπλά. * Η προληρωμή είναι άπαραίτητη.

[ΑΒ'—488]

Μηνιαίος τριδραχμικός διαγωνισμός ά-
 γράφων καρτών ηδωποιδών. Δ/σις:
 Γιούλαν Μπούρα, Λάρισα.

Μελαχροινούλα

[ΑΒ'—489]

Πληγωμένε 'Αστέ, Μελαχροινούλα,
 αφού δέν άνταποδίδετε τετραδία
 γιατί δημοσιεύετε ότι άνταλλάσσετε;

Πασαλιό

[ΑΒ'—490]

Διαπλαστούλα-ες, Σύλλογοι, άποστη-
 ρίξετε διαγωνισμόν (ΑΒ'—439) Βρα-
 βεία άξίας έπιλεκτότατα!!!

Πασαλιό, Αυγαριά

[ΑΒ'—491]

Έγενικά Διαπλαστούλα, μήν ξε-
 χνάτε τον Διαγωνισμόδέξής «'Εσπε-
 ράντο».

[ΑΒ'—492]

ΣΤΟ ΔΗΜΟΓΡΗΓΙΟΜΑ ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

[ΑΒ'—493]

Ξεπρόσμενα Λόρδα, γράψε μου στάς 'Α-
 θήνας. 'Αγγελούδι των 'Ονειρών

[ΑΒ'—494]

Μαδεμοισέλιε «Κοζάκο», δέν κα-
 τάρθωσα να καταλάβω ποιά είσθε.
 Γνωρίζοματε; 'Ανταλλάσσομε τετραδιά-
 κια; (ΑΒ'—365) διά:

Πληγωμένον 'Αετόν

[ΑΒ'—495]

Οι (ΑΒ'—365+366) διαγωνισμοί μου
 παρατένονται επί θήμων. Συμμετο-
 χή έλαττοδται: διά τους (ΑΒ'—366) τρι-
 δραχμον, διά (ΑΒ'—367) πεντάδραχμον.
 Διαπλαστούλα-ες, Σύλλογοι, Κύριοι,
 περιμένω. Δ/σις (ΑΒ'—365) διά:

Πληγωμένον 'Αετόν

[ΑΒ'—496]

Νίνα, Κάκια, μπορούσατε, άποθέτω να
 μήν είσθε τόσο βιαστικές είς συμπε-
 ράσματα. Δόν Κιχώτης

[ΑΒ'—497]

Αλληλογραφώ με έλους-ες. Ζητώ συγ-
 γνώμη από όσους μου έστειλαν είς
 έλλην διαδόνον, διότι δέν έλαβα. Δ/σις:
 Α. Giles, Redland Hill House School,
 Bristol-England.

'Εξυπνο Κυπριωτάκι

[ΑΒ'—498]

Παρόδραμα: Στήν (ΑΒ'—461) έξ ά-
 βελφιας έτυπόθη Μελαγχολική Νε-
 ράβδα άντι Μελαχροινή Νεράβδα.

[ΑΒ'—499]

Διαπλαστούλα-ες, σας παρακαλώ θ-
 ποστηρίξετε τον (ΑΒ'—410) διαγωνι-
 σμό μου Τοπείων. Η συμμετοχή σας τι-
 μή μου. Νά περιμένω;

'Ολιβιέρον Κρόμβελ

[ΑΒ'—500]

Ποιάς-ά θά μ' άρνηθή ένα τετραδιάκι;
 Στείλτε στη (ΑΒ'—322)

Σεπασμένος Λόρδος

[ΑΒ'—501]

Κάποιε, Δικηγόρινα, Μυρτίτα, Νάρ-
 κισσα, 'Ερσίκη, Παλιή 'Αθήνα, Κλόη,
 Κυρά της Θάλασσας, Πονεμένη Ψυχή, Με-
 κρομέγαλη, 'Αγνή, Αυσόχαρτο και 'Αστι-
 διά, ένα γραμματάκι σας ή μιά καρτούλα
 σας θα μου έφερνε μεγάλην χαράν. Νά πε-
 ριμένω; 'Εάν δέχεσται, γράψετε πρώτα
 είς την Δ/σιν: (ΑΒ'—378). Αήδα

[ΑΒ'—502]

Μικρό 'Ηπειρωτάκι, στείλε στη
 (ΑΒ'—306). 'Αχιδίς

[ΑΒ'—503]

Μεγάλη 'Ελλάς (ο' έφήφισα), Σαπου-
 νόφουσα, 'Ερσίκη, Περιπλοκάς, Δα-
 ναός, άνταλλάσσομε τετραδιάκια; Δ/σις:
 Ε. Πλάτσιου, Νομαρχία, Χίος. Ψηφισατε
 'Ονειροπλέχτρα. Δόν Κιχώτη, έδωσες
 διαβατήριον στον Σάντο-Πάντα σου; Στεί-
 λε τετραδιάκι. 'Εχεις και μυαλά Γιάννη-
 δον; Ψήλωσες; (!) Γιάλα, Γιάλλαντα . . .
 άπαιτώ τετραδιάκια. 'Ελντα

[ΑΒ'—504]

Πρωτοπαίνονας στο Διαπλασκόμορ,
 χαιρετώ έλους-ες
 Μυστηριώδης Καβαλλόρης

Τό πρώτιστον καθήκον του κα-
 λού συνδρομητού είναι ή έγμαι-
 ρος άνανώσις της συνδρομής του